

Philippa Gregory

Trei surori, trei regine

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Negrilă

POLIROM
2017

După o oră, când ne urnim din patul mare, îmi aduc aminte.

— Am auzite multe despre tine, îi zic.

— Întotdeauna sunt zvonuri împotriva bărbaților de seamă, vine răspunsul lui. S-a așezat pe marginea patului meu răvășit și își trage pantalonii de călărie peste coapsele zvelte. Stau în pat, cu un cearceaf tras până la gât, și îl privesc. Chiar și acum, după o oră de amor, mă simt cuprinsă de dorință când îl privesc. El știe asta. Stă în picioare în fața mea și mă lasă să mă uit cum își leagă șireturile de la pantaloni, cum își trage o cămașă de olandă peste pieptul lat și neted, cum își leagă șnururile albe la gâtul bronzat.

Mă târăsc în pat spre el. Mă ridic în genunchi ca să-mi pun buzele la rădăcina gâtului său, unde îi simt pulsul bătând mai repede la atingerea gurii mele. Măinile lui îmi cuprind umerii. Mă împinge înapoi spre pat. Mă supun visătoare.

— Trebuie să mergem la cină, îi amintesc eu. Toată lumea așteaptă.

— Lasă-i să aștepte, zice el, și trage cearceaful de pe mine. Încet, senzual, ia în mână o parte din părul meu și mă sărută pe gât, chiar mai jos de ureche. Îl las să depună un șir de săruturi în jos, pe sâni.

— Mi s-a spus că ai arende de mele, îi zic, distrasă de valul de plăcere care se stârnește din nou în mine.

— Îhâm, unele dintre ele. Țăranii arendași n-au bani. La graniță nu există lege. Cum poate să strângă cineva arende de mele?

— Dar ai o parte din ele?

El își oprește mângâierea tandră.

— Da, răspunde încet. Bineînțeles că n-am încetat niciodată să lucrez pentru tine, deși eram foarte departe. Am făcut tot ce am putut ca să strâng ce ți se cuvine.

— Îți mulțumesc.

Își freacă ușor coapsa de mine. Îl apuc de mijloc și-l trag spre mine. Pantalonii lui de călărie sunt din cea mai moale piele, atingerea lor pe pielea mea goală îmi provoacă valuri de plăcere.

— Și ai locuit în casele mele?

— Da, desigur. Cum altfel puteam să-ți păzesc pământurile și să-ți strâng arendele?

Își dezleagă șireturile de la pantaloni și sunt nerăbdătoare la atingerea lui. Trag șireturile din găuri și îl ating.

— Ți s-a spus despre Janet Stewart, ghicește el, în timp ce mâinile mele îl găsesc și oftez ușor.

— Nu am crezut nici un cuvânt, îi jur eu.

— Nu e nimic, promite el. E aproape, mă pătrunde încet; simt cum mă topesc de plăcere. Doar bârfe, zice el. Crezi în mine acum. Crezi în asta. Crezi în noi.

Cu fiecare poruncă, se împinge cu tandrețe în mine și eu murmur:

— Da. Da. Da.

Castelul Craigmillar, Edinburgh, Scoția, vara anului 1517

Fiul meu, regele, este luat din orașul lovit de ciumă și dus la Castelul Craigmillar, aflat la sud de Edinburgh, la doar un ceas depărtare, unde locuiește *Sieur de la Bastie*. El zice că pot să merg să stau cât de mult doresc și că trebuie să-mi văd fiul fără opreliști. Că ar fi înțelept din partea mea să plec din Edinburgh cât durează molima. Îi zic că va veni și Archibald, și Antoine își dă frumoșii lui ochi câprui peste cap și râde de mine.

— Sunteți o femeie îndrăgostită, îmi zice el. Și nu puteți fi prevenită. Așa că veniți și aduceți-l și pe conte. Sunt întotdeauna încântat să-l văd, indiferent cu cine e însurat azi.

Nu iau nimic în seamă în afară de invitația sa și chiar în dimineața următoare eu și Ard plecăm, cu cadourile pentru James.

Craigmillar este un castel-turn în stilul francez, cu un zid frumos în jurul curții.

— Un castel de jucărie, zice batjocoritor Archibald. Pentru un așa-zis cavaler.

— Nu toate castelele pot să fie ca Tantallon, cu Marea Nordului ca șanț de apărare, îl tachinez eu.

Intrăm călare pe sub arcada din piatră, cu gărzile în poziție de dreپți de o parte și de alta. Sunt frumos îmbrăcați. Văd porți noi la intrare și balamale noi și strălucitoare. De la Bastie își ia foarte în serios îndatoririle de tutore al lui James.

E acolo să ne întâmpine la intrarea castelului și vine chiar el să mă ajute să cobor din șa. Ard sare de pe cal ca un băiat ca să fie primul lângă mine; însă eu nu văd pe niciunul dintre ei – nici pe chipeșul francez, nici pe frumosul scoțian –, căci în ușă e Davy Lyndsay, pe care nu l-am mai văzut de doi ani, iar lângă el, stând singurel, e James, băiețelul meu în vârstă de cinci ani.

— O, James, îi zic. Băiatul meu, copilul meu.

În clipa în care-l văd, mă izbește amintirea pierderii lui Alexander și abia îmi pot stăpâni plânsul. Nu vreau să-l tulbur cu lacrimile mele, așa că-mi mușc buza și mă duc spre el cu grijă, de parcă m-aș apropia de un micuț șoim-de-iarnă, care ar putea să-și ia zborul de lângă mine. Se uită în sus la mine, cu ochii la fel de negri și de strălucitori ca ai unui șoim.

— Mamă? întrebă el, cu glăscioru-i cristalin de băiețel.

Îmi dau seama că nu e sigur cine sunt. I s-a spus că voi veni, dar nu-și amintește de mine și, în orice caz, îmi închipui că sunt mult schimbată față de femeia care l-a sărutat de rămas-bun și i-a jurat că va veni curând după el. Pe atunci ne aflam într-o primejdie cumplită, eu eram însărcinată și l-am părăsit, sigură că originea și coroana lui îl vor apăra, în vreme ce numele și purtarea lui Archibald l-ar pune în pericol. Mi-am lăsat fiul din dragoste pentru soțul meu și nici măcar acum nu știu dacă am făcut bine.

Mă las în genunchi ca să fim față în față.

— Eu sunt mama ta, îi șoptesc. Te iubesc foarte mult. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi. M-am rugat pentru tine în fiecare seară. Mi-am dorit nespus... – trebuie să-mi înăbuș din nou un lacrimile – mi-am dorit nespus să fiu lângă tine.

Are doar cinci ani, dar pare mult mai mare și e tăcut. Nu pare să se îndoiască de mine, dar în mod limpede nu vrea declarații de dragoste, nici lacrimile mamei sale. Pare sfios, de parcă ar dori să nu stau în genunchi în curte în fața lui, cu ochii plini de lacrimi și buzele tremurânde.

— Ești bine-venită la Craigmillar, îmi zice el, așa cum a fost învățat.

Davy Lyndsay îmi face o plecăciune adâncă.

— O, Davy! Ai rămas cu fiul meu!

— Nu l-aș părăsi niciodată. O, n-am nici un merit, n-aveam unde să merg altundeva, se corectează el. Cine vrea un poet în vremurile astea amărâte? Și am fost împreună din când în când. Ne aducem aminte întotdeauna de Domnia Voastră în rugăciunile noastre și am născocit un cântec pentru Voi, nu-i așa, Alteță? Vă amintiți cântecul nostru pentru trandafirul englez?

— Așa ați făcut? îl întreb pe James, dar el tace, bardul este cel care răspunde.

— Da. O să vi-l cântăm în seara asta. E un cântăreț foarte priceput, așa cum a fost și tatăl său înaintea lui.

James zâmbește când aude lauda și se uită în sus spre tutorele lui.

— Ai zis că sunt surd ca o năpârcă.

— Și iată-l pe tatăl tău vitreg, a venit și el să te viziteze!

Cred că simt un pic de răceală. Davy Lyndsay îi face o plecăciune lui Archibald, James pleacă capul, însă nici unul dintre ei nu-l salută cu familiaritate sau căldură.

— Il vei fi văzut des? îl întreb pe Ard.

— Nu foarte des, răspunde el. A semnat un mandat pentru executarea mea, dacă ții minte.

— V-a semnat și grațierea, intervine Davy Lyndsay.

Fiul meu, regele, își pleacă capul și nu spune nimic despre asta. E un copil și totuși are grijă la manierele sale și la ce zice. Mă cuprinde un val de mânie la gândul că fiul meu n-a fost niciodată lipsit de griji. Caterina de Aragon a poruncit moartea tatălui lui și i-a distrus astfel copilăria. A fost rege înainte de a ieși din scutece; Caterina l-a disciplinat după chipul ei. N-a putut să-și facă un copil, mi l-a luat pe al meu.

— Ei bine, o să ne vedem des de-acum, îi spun eu. Am fost în Anglia, James, și am câștigat un armistițiu pentru Scoția. Va fi pace între țările noastre și pace la graniță, iar eu te voi putea vedea oricând ne vom dori amândoi. Voi locui din nou cu tine, ca mama ta. Nu-i așa că va fi minunat?

— Da, zice băiețelul, cu accentul lui scoțian. Cum dorești, mamă. Orice îngăduie tutorii mei.

— I-au ucis voioșia, îi zic furioasă lui Ard, măsurând cu pași mari odaia noastră din turnul de la Craigmillar. Mi-au frânt inima.

— Cătuși de puțin, zice el cu blândețe. A fost crescut bine și cu grijă. Ar trebui să fii mulțumită că gândește înainte de a vorbi, că își ia seama..

— Ar trebui să alerge răsând. Ar trebui să se plimbe cu barca și să piardă vremea, ar trebui să fie afară pe calul lui, plecat la furat de mere.

— Toate deodată?

— Nu-ți dau voie să râzi pe seama mea!

— Văd că, într-adevăr, ești supărată.

— Mă alungă din țară, mă despart de fiul meu, apoi îl cresc taciturn ca un călugăr!

— Ba nu, e jucăuș și pălăvrăgește. L-am auzit chiar eu. Însă bineînțeles că e timid în preajma ta după atâta timp. A așteptat atâta să te întorci - bineînțeles că e un pic copleșit. Toți suntem. Ai venit acasă mult mai frumoasă decât își amintea vreunul dintre noi.

— Nu e asta, mă împotrivesc eu, dar mă liniștesc.

— Ba este, iubita mea, zice el, luându-mă de mână. Totul va fi bine, crede-mă. Fii atât de iubitoare față de el pe cât știi că tânjești să fii și el va redeveni băiețelul tău în câteva zile. Se va juca cu sora lui și amândoi vor fi cât de gălăgioși și de năzdrăvani și-ai putea dori.

Mă aplec spre el.

— Ard, când l-am părăsit, avea un frățior. Avea un frățior care zâmbea și gângurea când mă vedea.

Își pune brațul în jurul taliei mele și-mi lipește capul de umărul lui.

— Știu. Dar cel puțin încă îl avem pe James. Și putem să-i facem un alt frățior.

Îmi las fața să se cuibărească la gâtul lui cald.

— Vrei încă un copil?

— Degrabă, zice el. Iar acesta se va naște la Tantallon, cu toate finețurile și bogăția pe care le poți porunci. O să te îmbrac într-o rochie din țesătură cu fir de aur, cu inele pe fiecare deget când vei intra în perioada de izolare pentru sarcină. Și o să veghez să fii în siguranță lună după lună în izolare. Voi pune să ți se facă un pat sculptat, smălțuit cu aur, și n-o să te ridici din el jumătate de an.

Zâmbesc.

— A fost atât de cumplit când eram însărcinată cu Margaret.

— Știu. Am crezut c-o să mor de grija ta. Dar de-acum totul o să fie mai bine.

— Nu e nimic de lămurit sau de iertat? întreb. Am auzit niște bârfe...

— Cui îi pasă ce zice lumea? Dă din umeri și apoi mă trage din nou aproape. Ar trebui să auzi ce lucruri mi s-au spus despre tine!

— O, ce ți s-a spus despre mine?

— Că o să divorțezi de mine și o să te măriți cu împăratul, că fratele tău era hotărât să pună la cale această căsătorie. Că Thomas Wolsey redactase tratatul de pace, care avea să facă din sărmana mea Scoție victima neajutorată a Angliei și a Imperiului. Că vor spune că mariajul nostru n-a avut niciodată loc.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, îl mint uitându-mă în ochii lui.

— Știam că n-o vei face, zice el. Am avut încredere în tine, orice mi-ar fi ajuns la urechi. Știam că suntem căsătoriți pe viață, la bine și la rău, pentru totdeauna. Am auzit tot felul de lucruri despre tine, dar nici măcar nu le-am dat ascultare.

— Nici eu, îi spun, și simt cum mă mi se aprinde din nou dorința. Îmi place să aud cum sună aceste vorbe de credință din gura mea. N-am ascultat niciodată nici măcar un cuvânt îndreptat împotriva ta.

În zilele următoare, încep să petrec timp cu fiul meu și să recuperez lunile pierdute. Știu că acest lucru nu se poate întâmpla. Nu eu l-am învățat să cânte la lăută sau cântecele pe care i